

ærede Finansminister naturligvis Ret i, at saa overlader man ogsaa Kreditindskrænkningen til Bankerne, saa bliver Kreditten indskrænket, efter som det er Venner eller ikke Venner, der skal have Kredit, saaledes som vi kender det fra den Beretning, der nu foreligger om adskillige Aars Bankregimente. Det er en overmaade farlig Vej, forekommer det mig; jeg har ogsaa visse Erindringer om, at man i Venstre var alt andet end begejstret, da Bankerne i sin Tid som rent foreløbig Foranstaltning fik betroet den Opgave at være Valutaraad. I Aarene 1919—20 havde man jo en midlertidig Ordning med et Valutaraad, som Bankerne styrede, og jeg husker talrige Angreb paa denne Ordning netop fra Venstre, som den Gang gjorde gældende, at dette var jo at give Bankerne al Magten, og det var i høj Grad betænkeligt.

Men nu forhandler altsaa den nuværende Regering med Bankerne med det Formaal — som Finansministeren selv har sagt det — at overlade Bankerne at drive denne Kontrol med Kreditindskrænkningen. Det er jo slet ikke nødvendigt. Hvis man vil have et Raad af den Art, kan man særdeles vel finde andre Former end at overlade til en Række Storbanks at dirigere det. Den bekendte Finansmand, Redaktør Thalbitzer har for nogle Maaneder siden udkastet en Plan til et saadant Raad, som skulde bestaa ikke blot af Banker og Finansmænd, men ogsaa af Folk, der havde den nødvendige Føling med Byerhvervets og Landerhvervets andre Interesser, og der er jo ingen Tvivl om, at en Ordning særdeles vel kunde etableres med saadanne Indflydelser udefra, som kunde være i Stand til at sikre Samfundet i nogen Grad imod, hvad Bankverdenen ellers kan etablere, naar den alene skal raade over noget saa vigtigt. Jeg synes, at Kreditindskrænkning paa den Maade, som Finansministeren skitserede det, er en særdeles betænkelig Sag, og navnlig finder jeg det betænkeligt, naar jeg sammenholder det med Finansministerens Glæde over, at det er lykkedes at faa Statsproduktionen ned i et langsommere Tempo. Jeg synes, at det er en overmaade farlig Vej, man der er ved at betræde, thi det, der skal indskrænkes, maa dog fortrinsvis være den Kredit, som gives til Import og til Spekulation. Derimod er der jo ingen Mening i at indskrænke Kreditten, som der er Tale om, til sunde og velfunderede produktive Virksomheder,

der atter kan give Udbytte til det danske Samfund og den danske Stat.

Men i denne Henseende synes der ikke at være den mindste Garanti i det, som Finansministeren i Øjeblikket arbejder med, og lige saa lidt er der noget beroligende i, at Finansministeren, da han beskæftigede sig med Kapitalflugt, først afviste Begrebet Kapitalflugt som noget, der egentlig ikke var megen Realitet i, hvorefter han dog erkendte, at der var nogle, ja, sagde han, endog mange Eksempler paa, at Kapitalflugt kan finde Sted. Ja, netop, der er mange Eksempler paa Kapitalflugt; det ved Folk, der har mere eller mindre Forbindelse med Banker. De har særdeles vel Opmærksomheden henvendt paa, at der foregaar Kapitalflugt. Men bedre end alle saadanne indholdsløse Talemaader vilde det unægtelig være, om Regeringens Chef havde oplyst — og da han ikke har gjort det, vil jeg bede ham om at gøre det —, om Regeringen tænker paa at træffe Foranstaltninger imod den Kapitalflugt, som er paabegyndt, og som naturligvis vil fortsættes, saa længe den danske Valutas Stilling er, som den nu efter disse ulykkelige Tidens Politik er blevet. Der kan jo træffes effektive Foranstaltninger imod Kapitalflugt; der er flere Lande, hvor saadanne er gennemført. Det kan godt være, at man har sørgelige Erfaringer for, at man har kunnet omgaa disse Bestemmelser; men saa maa det da være rimeligt, at den nuværende Regering under de fortvivlede Forhold, Landet er ude i, søger at udfinde, hvad der kan gøres for at træffe endnu mere effektive Bestemmelser, end man har haft andre Steder, til at modvirke den Kapitalflugt, som foregaar.

Endvidere tør jeg maaske ogsaa til Fremme af Erhvervslivets Interesser nævne, hvad jeg har gjort talrige Gange, Ønskeligheden af, at Regeringen i større Udstrækning end hidtil støtter dansk Produktion uden for smaalig Hensyntagen til, om Prisen for dansk Produktion er noget højere, end den f. Eks. i lang Tid kunde være, naar der var Tale om tysk Arbejde.

Det er i et herværende Blad i disse Dage paapeget, at Staten har købt sit Radiomateriel hos et tysk Firma, Siemens & Schuckert. Jeg kan jo ikke være saa nøje kendt med disse Enkeltheder, men saa vidt jeg ved, er det rigtigt, at Radiomateriellet til den danske Stat er købt hos et udenlandsk Firma. Jeg synes, at dette er en uheldig Fremgangsmaade, og at det